

LA LLUNA D'OLLOT

Director Artístic: SALVADOR PERARNAU

REVISTA MENSUAL D'ART I LITERATURA

Any I - Núm. 2. — Olot 1 de Octubre 1927

Els Mestres de l'Escola de Belles Arts d'Olot

CELESTÍ DEVESA

Fill de la nostra ciutat, escultor d'un misticisme serè, ha sabut col·laborar amb eficàcia i gran zel en l'obra renovadora que a dintre de la nostra Escola volgué imprimir des de bon principi el seu director.

Les seves escultures, d'un especial caient decoratiu són per aquest sol fet principalment remarcables.

IU PASCUAL

Fill de la Geltrú, (Vilanova i Geltrú); en la plenitud de la seva carrera pictòrica vingué a regentar la nostra Escola de Belles Arts, quan la mort del malaguanyat Berga i Boix, aportant a l'Escola les tendències modernes que feien referència a l'estudi de les belles arts. No cal dir com els seus fruits han estat profitosos pels joves olotins.

MARTÍ CASADEVALL

També fill de la nostra ciutat, deixeble d'En Berga i Boada, ha dut dintre l'Escola els seus apreciables coneixements d'escultura, els quals han fet possible l'ensenyament, del modelat, talla dolça, i altres aspectes de l'art aplicada.

Els seus valuosos coneixements de dibuix han fet que junt amb En Pascual, les classes de model natural tinguessin la importància de qualsevol de les millors acadèmies.

¡ A U T O M O V I L I S T E S !

ABANS DE LLENÇAR ELS VOSTRES NEUMÀTICS PER INSERVIBLES,
NO OBLIDEU QUE ELS

Tallers H E R P U

ELS RECONSTRUEIXEN DEIXANT-LOS COM NOUS

RECAUXUTATS

VULCANITZACIÓ I REPARACIÓ DE NEUMÀTICS I CÀMARES.

GARANTIA, PERFECCIÓ I ECONOMIA EN TOTS ELS TREBALLS

STOK de neumàtics d'ocasió i recauxutats, a la
meitat del seu valor.

Promptitut en els encàrrecs

Res perderà en visitar nos

TALLERS I DESPATX:

Ronda del Doctor Robert, 14

GIRONA

MERCERIA :—: CAMISERIA

NOVETATS :—: PAQUETERIA

GÉNERES DE PUNT

Ramon Benet

Major, 11 : : OLOT

PELAI PLANAGUMÀ

QUEVIURES

SANT RAFAEL, N.º 23.

OLOT.

Magatzem de robes CASA NYERA

de

JOAN GUITART

Sempre les darreres novetats en tota classe de Gèneres per a Senyora

Especialitat en tota classe de GÈNERES NEGRES

Camises de percal i Popelín

Corbates última moda

Lligues i Tirants

Cinturons darrera novetat

Botonadures gran fantasia

Mocadors gran novetat

Mitges de cotó, fil i de seda

Gèneres de punt de totes classes

**No comprin sense veure abans les Novetats
en tots els articles i preus.**

Antiga CASA NYERA

Carrer d'Aigua

OLOT

ANDORRÀ

SASTRE

GARAGE I TALLER DE REPARACIONS

Gran stok de bicicletes rebudes directament de fàbrica - Preus reduïts

AUTOS DE LLOGUER
DE L'ACREDITADA MARCA

O. M.

ESPECIALITZATS PER A NOCES I BATEIGS

Venda de Bicicletes i Motos "B. S. A.", "MATKLESS" "AUTOMOTO"

DEMANEU SEMPRE LA CASA

M I Q U E L B A U S

HOSPICI, N.º 9 ————— **OLOT** ————— TELÉFON, 174

LA LLUNA D'OLOT

Redacció i Administració: Clivillers, 25

Subscripció trimestre, 0'90 ptes. Número solt, 0'30 ptes.

EDITORIAL

PARADOXES ETERNES

Els pobres mortals (i els rics i tot) som condemnats a la paradoxa eterna. El Bé és Mal i el Mal és Bé. La Veritat és Mentida i la Mentida és Veritat. I el món avança constantment sota aquesta follia infinita. Creuen els pesimistes que la Vida és Mort; que el pitjor mal és l'haver nascut. I els creients en un més enllà diuen que la mort és Vida.

Hi ha verins que curen i antidots que maten. I en el fons del fons del fons, tot el món és un misteri.

Hi ha pecats que són virtuts i virtuts que són pecats. Ens atrevirem a dir i tot, que hi ha déus que són dimonis i dimonis que són déus.

Som sopeditats a la eterna paradoxa i la mateixa paradoxa ens pot redimir. Així com l'home ha tendit sempre a humanitzar Déu, creiem que deuria tendir a divinitzar-se. I (oh paradoxa sublim) l'home es divinitza humanitzant-se. Els homes més divins són els més humans. Tot ço que s'escapa del límit humà, és invisible i incompreensible; però hi ha qui penetra més enllà del límit i fa que les coses no siguin tan limitades.

Si m'ho toleressiu, us diria que Déu és paradoxal i que la creació és una paradoxa.

Jo sé que hi ha renecs que són invocacions fervoroses i hi ha també invocacions fervoroses que són renecs.

El reneç i la invocació són senyals d'impotència: Quan demanem és perquè no tenim. Quan ens rebel·lem és perquè no s'ens dona ço que voldríem.

Es la impotència que prega o que renega.

I la paradoxa ens persegueix a tot hora i a tot arreu i faig constar que frueixo molt, trobant paradoxes en la vida i rient-me d'elles.

Quan la dolor m'ha 'perseguit més, és quan he fet els xistes més celebrats, car també és una gran veritat paradoxal, en que tots els humoristes són tristos.

Seguint la paradoxa, trobarem que ens diuen llunàtics els que no ho som i els que son llunàtics no volen que sigui dit. Ens diem bojos els que no en tenim res i al adroguer de la cantonada, ple de la mania de l'or, s'enfada si li dius.

Els homes som mig Crist i mig Diable i d'aquí en neix la paradoxa eterna.

Tan veritat és dir que la vida és un plor, com dir que la vida és una rialla. Jo sé que riuen plorant i quan ploren riuen.

Però per damunt del plor i de la rialla, per damunt de la Veritat i de la Mentida i per damunt de la Vida i de la mort i de totes les eternes paradoxes hi ha una ciència, un sentit de Bondat i de Belleza que pot traduir en art tota la vida, que pot fer tan bella la cara com la creu i que pot prescindir totalment de les paradoxes eternes.

GLORIOSA DEL MES

Lluna d'Octubre, tapadora de cup. Ets embriagada de vi novell. Beus a galet i l'ennuegues i una pluja d'estels volàtils són els esquitxos del teu estosseu. Surts arran de porta i l'encomanes tota la melangia del ponent. Ets trista. Aquestes nuvolades tardorals semblen els teus vels negres de vidua endolada.

Lluna elegíaca que l'emmiralles al bassal de les fonts i enyores la gatzara dels estiuejants que t'han deixat sola. Apartis la donzella marrida, enamorada d'un jove «charleston» que ha marxat a ciutat fins a l'estiu vinent. I les fonts fan un plor llargarut com un enyorança i tu reflectida dintre el bassal tremoladís, ets l'ànima de la ploralla.

Lluna d'Octubre, tapadora de cup! El vi novell serà sang novella; vi de lluna, sang de lluna: història d'un nou amor!

La realitat és lletja. Els savis astrònoms ens han dit que els teus ulls, el teu nas i la teva boca eren mars i muntanyes. No m'ho deixis creure mai! No et trobaria tan bella. Em plau més veure't així, com el cap d'una geganta, com l'ull de Déu que mira a terra.

Ara la terra reposa de l'anyada. Tu la mires benevolent perquè ha estat pròdiga i el teu esguard és fecundant i ja la prepares per a noves collites.

Lluna d'Octubre, beneïda siguis!

JOAN D'ALIÓ

PROSES EPIGRAMÀTIQUES DE FESTA MAJOR

Els preparatius

La ciutat es va encenent d'alegria. Arriben forasters, cobles i atraccions. Són puntets de joia que van brodant l'ànima de la ciutat.

La sang dels pollastres la farà més encesa.

El dinar

Són les dues de la tarda. Els carrers són buids. Ara la joia és concentrada a dintre. Les cases són

com una mena de cor. En aquesta hora se li dóna tots els gustos, totes les fruïcions. Però la joia va creixent, ja no cap a dintre i explota en fora amb l'espetic de les botelles de xampany.

La processó

Joc de gegants i de banderes enlairades per l'ànima fervorosa. Una processó de festa sense gegants i penons, no la compendriem.

Quan hi assisteixen les autoritats més principals, pren una nota de color excel·lent. El poble humil s'hi entusiasma. Té un caire de misteri i d'embadaliment. Agrada a les gents i no l'acaben d'entendre perquè els clergues canten en llatí.

El castell de focs

Una gentada enorme; penjarelles de gent pels balcons, terrats i teulades. La plaça pren un caire barroc que la llum dels coets el fa xurrigaresc. Un ball de caballets intenta fer-nos comprendre dues coses: com els coets dansen cel amunt i com dansen les ànimes i gènues davant del fogós espectacle. Els gegants es barallen per a tornar se a trobar ben tost. La gent hi riu.

Després la gran explosió. Creix l'entusiasme. Volten les roses enceses i roden els caps dels miradors i els ulls són coets que s'enlairen. El cor també s'enlaira com un coet. I el castell de focs i la festa major va en *crescendo* per a caure en un desmai que s'apaga.

Les ballerugues

Joventut i festa major, volen dir agilitat i balleruga i la balleruga vol dir joventut i festa major. Són masses els que ballant fan festa. A voltes, en mig de les ballerugues hi ha un cor que plora, sense ballar, potser perquè balla massa. Però la balleruga és imprescindible com és imprescindible la festa major. A l'últim vals—última balleruga—la festa major ja plora.

La batalla de flors

El Firal és ple. Un nombre prudent de carroces. Un nombre infinit de belleses femenines que tenen la gràcia de barallar-se amb flors. Les flors són infinites i el meu cor fa una batalla de flors infinita.

L'ofici de requiem

Es un pietós record pels morts durant l'any. Pels que ens han deixat abans de la festa. Ara entre els morts ja pot comptar-s'hi la Festa Major.

Qui es veu capaç de fer-li la caixa?

PIGMALION

J. M. MIR MAS DE XEXÀS

A la «Revista d'Olot» durant un quant temps, he tingut l'ocasió de llegir-hi els articles del llunàtic que ens ocupa sobre la molt apreciada Escola Olotina, comentant una sèrie de pintors molt respectuosos, sempre d'una manera superficial i mal entesa, que s'escau d'allò més a la seva manera d'opinar. A n'el penúltim número de la Revista em toca a mi (menys mal que no es tracta d'un altre cas) i no hi estic pas gens conforme, ni tan sols m'ha entrat el dubte de si té raó.

Si es tractés d'un crític d'Art, potser sí que m'hauria entrat el dubte.

Amic Mir Mas de Xexàs, us heu emprés una tasca un poc difícil i més essent pintor com sou. Penseu que tot allò que dieu dels altres, amb aquell caire de savi entenimentat, teniu l'obligació de que sigui obirat en les vostres teles. Si no és així, no sereu pas mai pintor.

Ja sé que sou sincer, però no n'hi ha pas prou de la sinceritat per a parlar d'aquestes coses. Oi més, les paraules damunt dels pensaments, ofegant-les, i aleshores, allò que tindria que ésser dit amb calma i seny, devenen paraules corredisses, tan corredisses que semblen propiament malediccions de gitano. «Potser, si en Pujol no es cansés de treballar, seria més artista» em dieu.

En aquest cas i potser per pura casualitat heu resultat deixeble meu.

Soc Avantguardista? M'ha fet molta gràcia aquest descobriment. No ho sé pas si ho soc; només sé que admiro molt els artistes d'avanguardia que no s'han preocupat gens ni mica. Però, és que vos Mir Mas de Xexàs en teniu un concepte clar de la pintura d'avanguardia?

Jo sé que la Lluna—que és com una mena de Déu i que la seva respectuosa alçada li permet donar-se compte de tot—m'ho ha explicat una miqueta.

«Aquesta pintura fracassada no us toca d'enlloc» dieu. Això és una prova evident de que la desconeixeu per complert.

Jo defenso, i no per defensar-me a mi mateix, a Cezanne i a Picasso; i si vos havent los vist contínuu dient-ne «pintura fracassada», em veuré obligat a refermar el concepte que he tingut fins ara de la vostra cultura.

Això ho diu ingenuament.

Em dieu també que desconeix els clàssics; apartant-me'n completament. Si els desconeix, com voleu que me n'apari?

Sortosament a vos, sense haver-los vist, us han omplert l'esperit d'aquelles formes voluptuoses i precises. A mi, desgraciadament havent-los vist i tremolant tot d'alegria, no m'han donat la més petita solució. Models com són, els he trobat tan perfectes que m'ha semblat inútil tot esforç per a copiar-los. I és que la cua del classicisme se'ns va fent estreta i prima... i que en farem d'aquest trosset de cua, per bella que sigui, si ens falta el restant on s'hi enclou l'essència?

Rebelar-nos! Heus-ho aquí!

Potser com més revolucionaris ens tornarem més ens assemblarem a ells. Doncs, d'aquesta rebeldia no en digueu pintura fracassada!

Repeteixo que tot allò que dieu dels altres, amb aquell caire de savi entenimentat, teniu l'obligació de que sigui obirat en les vostres teles, on—i us parlo també sincerament—no s'hi veu ni la més petita orientació.

S'hi veu una lluita individual, mal compresa, que no és ni monstre ni rebel. A voltes ni sou just de color i sou mancat de forma. Us falta la lluita d'uns quants anys d'estudi. Heu estat més aviat crític que pintor i, la intel·ligència—si és que la teniu—us ha atrofiat la sensibilitat i la tècnica.

Aquest petit egoisme d'anar sol, us costarà una lluita molt activa i no sereu mai ben orientat.

Sols podeu dir que si triomfeu—cosa que no crec—el triomf serà ben vostre. I ara permeieu-me que repeteixi les paraules vosres:

Es deu treballar molt, i no en daviecar-se massa amb les alavances dels amics i dels crítics, per arribar a obtenir els mèrits i llores que en realitat són.

JOSEP PUJOL

EPIGRAMA DEL CARMEL

*Tota la dolcesa d'un cor s'hi aboca;
te gust de joia, gust de paradís.
L'amiga, així que el sent dintre la boca,
boldria que amb la boca l'amic li migpartís*

LITERARIES

Enric Lluelles, és el jove dramàtic de més esperances pel teatre català. És a l'ensem un poeta profund i de gran volada lírica. Ens plau donar aquesta mostra del seu llibre "ORATGES" de pròxima publicació.

L' A M O R E N C E S A

*Del verí de vostres ulls
tinc l'ànima enverinada...
verí d'amor fet de mel,
la metzina cobejada!*

*Llavis de roig sangonós,
sang del cor, rosa encarnada;
per vos la flor i el perfum,
per mi les esgarrinxades.*

*Cada esgarrinx que'm fareu
esdevindrà una cantada...*

*Escolteu-la la cançó
vos qui me l'haveu dictada;
cançó del verí d'amor,
la metzina cobejada.*

*El trobair que la diu
ha nascut a l'esperança;
vol beure la llum dels ulls
per saber del goig que mata.*

*Quina copa se'n farà
que de llum pugui omplenar-la?
No pot ser d'or ni d'argent
ni de cristall fabricada;
serà doncs el vostre pit,*

*copa pura, copa blanca,
amb un robí tremolós
i fulgent com una brasa.*

*Dues copes m'oferiu
i les dues son germanes:
dues fonts d'un sol amor,
una per cada mirada...
Entre les copes i els ulls,
clavat a la vostra cara,
un cor de sang mig partit
i una restellera blanca.*

*Jo vull beure d'aquest cor
la dolça sang regalada...
Gota a gota, ànima endins
amor la sentirà caure
i tot jo devindrè foll
del verí que m'embriaga;
sang del cor, un llavi encès;
llum de foc, una mirada;
verí de l'enamorat
que viu de l'enamorada.*

ENRIC LLUELLES

IRONIES DE LA LLUNA I DEL DESTÍ

II

El Destí i la Lluna ens empenyen a parlar de moral. Ens hi hem pensat i pensat i la lluna amb una ganyota irònica molt expressiva ens ha dit, fent l'ullet: «Si, si; parlem-ne!»

Però nosaltres, més que de la moral voldríem parlar de l'immoralitat de la moral. Cal fer un avís al públic dient-li: «Ai si mai perds una cartera amb certa quantitat i tens la desgràcia de que la trobi un moralista!... Si la trobés un mal home encara, potser, fornaria a les teves mans. Si la troba un moralista ja cal que te'n despedeixis; no la veuràs mai més perquè a basa de la moral trobarà mil justificacions per a quedar-se-la!»

Oi més, la lluna ens ha dit un secret i fins ens ha recomanat que el diguéssim a mitja veu. Ens ha dit que un noranta nou per cent dels que gallardegem de moral si els preguntessin que és no sabrien contestar-nos. I ha afegit encara: «Els que més bé et contestaran són els que menys la coneixen». Podem assegurar, sense gens d'ironia, que quan parlava així la lluna ens ha fet por. Ens hem malfiat d'ella i li hem preguntat si també era moralista. Ha contestat que es posaria de molt mala lluna si li suposàvem delictes que mai ha comés. Ens ha fet l'efecte de que ens trèiem un gran pes de sobre, perquè nosaltres de moralistes tampoc ho som (Déu ens en guard de semblant malura).

Íja les coses en aquest pla, la lluna se'ns ha obert més que mai i ha dit coses que només les pot dir la lluna; si un home s'hi atrevís, ai! pobre home!... Ens ha dit que diguéssim a certs senyors d'Olot que parlen despectivament del gran Cristofor de Domenech que—segons la lluna—val set o vuit Rucabados, i parlar-ne amb despit sense conèixer les seves quaranta obres que ha deixat inèdites, i parlar-ne irreverentment després de la seva recentíssima mort, és d'un esperit raquític, repugnant, impietós i anticristià.

Ens ha dit—aquesta vegada sí—amb un tó irònic, que certa Tradició es molestaria si continuem dient que volem trencar la tradició.

Escolteu, lluna! — li hem dit — Es incompetent l'ésser un home seriós i com cal amb l'escriure a «L'Esquella»? Qui ho diu això?—ha fet la lluna un poc seriosa—i de sobte ha esclafit a riure tan enormement que omplia el cel i la terra de la seva rialla. Tots ens hem astorat i ens la miràvem estranyats

dient-li:—Lluna, lluna, oh lluna! perquè rius? I no podent-se contenir i sacsejant el cós cel amunt de tan riure, ha dit: Es que m'ha fet molta gràcia.

SALPER

Exposició de l'Escola de Belles Arts, 1927

Natura morta, per la senyoreta M. Güell

L'adéu! del barret de palla

Totes les cabòries, els mals de cap i els bons i mals pensaments de l'estiu, ja roden estripats per terra. Roden molt en dintre de la palla dels barrets de palla, perquè de palla encara ho són, però de barrets, no gaire. I amb el poc que tenen de barret, encara ens saluden aristocràticament — aristocràcia que va per terra.—S'han vengut el títol als barrets de panyo que són més aristòcrates i més barrets.

Si els sentíssim com es lamenten enduts pel vent! Fan pena: Apar que s'encarin amb el senyor que els portava i li diguin—tenen boca els barrets de palla: és aquell estrip de la puntada de peu que se'ls ha donat—: Perquè ens tires per terra? Quin mal t'hem fet? No ens podries guardar encara per l'any vinent?

Però—ai las—hi ha caps que són més de palla que no pas els barrets de idem, i aquests caps no se'ls escolten. I el barret de palla va rodolant cap a la mort

amb una resignació que espanta. En sentireu algun de més atrevit que diu: Jo que et feia de teuladeta damunt del front per a lliurar-te de la calor; jo que t'estrenyia els pensaments perquè no t'escapessin de la clepsa; jo que et feia lluir el garbo pels carrers i gràcies a mi podies fer la salutació més afectuosa... ¡Fes favors a... que te'ls pagaran a cosses!

I tenen raó els barrets de palla. Però és el temps que mana i s'imposa. Tot signa cap a una fi i en el món cap cosa és perdurable. Les coses s'estimen segons les circumstàncies, segons el lloc i el temps, el lloc i les circumstàncies són anti-pallistes en el problema dels barrets i el pitjor mal és que aquest afer fins els homes més moderats són anticonservadors. I els barrets de palla se'n dolent d'això; els sap molt de greu l'haver perdut l'altivesa que tenien i que ara, rodant pel carrer, fins les criatures menys indolents s'hi atreueixen.

I el barret de palla estripat, de cara al cel, com una boca que suplica, demana pietat al vent perquè se l'endugui depressa i el lliuri de tants vituperis. I prompte arriba en boferut i entre un enorme giravolt de fulles seques, el barret de palla va fent adéu amb el cor apesarat i queixós de la impietat dels homes.

FLAUVI

LA CIUTAT

Glosa d'un fals solitari.

La ciutat és una deessa. Es la personificació, la imatge d'una deessa mitològica. Es com una mena de Buda immensa, àvida sempre de sacrificis de carn que passin per la seva gola i de columnes d'incens pels seus enormes badius. A cada ovella li penja la joia d'una constel·lació.

I bé, és sota l'esguard vigilant d'aquest ídol ingent que les multituds malden esclaves d'un ignominat estigma. I és en va que volgueu desèixir-vos'en. Inconscientment tots la venerem i tots ens blinquem per assolir la seva mercè i la seva mercè no és altra cosa que el seu enigmàtic somriure que es perd en el no res. I la gent viu en l'absurde engany que és ella que treballa per la ciutat, quan és la regna que governa la ciutat mateixa, que la gent obeeix, junyida al jou de la vida.

Però veieu, (oh, paradoxa!) aquest esclavatge que hauria d'ésser un pesombre, ens fa feliços. I tots ens desvetllem per a portar-li la cosa nova, la idea inèdita, la gràcia que l'enjoii. I ella pren totes les coses dels ciutadans i se les posa a la falda. Quina faldada de neguits i de serenors, d'alegries i de penes, de lluors i clams de fe i d'imprecacions duríssimes!

I és durant el transcurs de la vida de la ciutat i no durant l'existència nostra que es succeeixen aquests moments

d'única llibertat, que és la mort. Aleshores aquest ídol vivent ordena en un UKASSE l'enrotllament de novells nounats. I tot va marxant com una seda. I tot d'un plegat sembla que tot s'ha d'acabar i altres vegades que tot torna a emprendre novament la marxa. il lusions que ens fem! Ganes de manífassejar coses que ens són interdites. No hi ha manera d'interrompre la vida de les ciutats. Tots els desigs s'estrellarien.

La ciutat, a cadascú li té assenyalat el camí. Es en va per exemple que jo em negués a seguir la meva ruta. Hi ha un imperatiu que ho governa tot i que actua d'una manera ultraterrenal. que us va empenyent, empenyent, fins que us ha endogalat. Ningú per exemple em farà canviar la ploma per la força si així no ho determina aquesta Buda immensa que és la ciutat.

Així no creieu a l'home que us digui que ha canviat d'ofici perquè li ha plagut. Ha estat perquè l'ídol que ens governa li ha exigut, perquè no donava el que havia de donar. I el mal és que aquesta deessa tant absurda com volgueu, no esmena mai els seus determinis, sempre tira al dret.

I la gent vinga engiponar-se unes amistats i procurar-se unes renyines, i fer per manera que ells són quisap-lo i que fan i desfan. Ai, vanitat de vanitats!

NYIC

Exposició de l'Escola de Belles Arts, 1927

El Pont de les Mores, per la senyoreta Dolors Roca

L'ART I LA LLUNA

Exposició de l'Escola de Belles Arts, 1927

L'Exposició de l'Escola de Belles Arts

Es evident que una de les coses que hi ha més agradables és el fet de poder constatar i honorar publicament l'èxit d'una obra, principalment quan aquesta obra, per la diversitat dels treballs individuals que ostenta, va encaminada al major honor de la ciutat. Ens referim a l'exposició que de les obres dels seus alumnes ha celebrat enguany la nostra Escola de Belles Arts.

Com és plaent constatar un èxit més de la nostra Escola de Belles Arts, tan gloriosa per la seva tradició que va seguint, com un exemple vivent de constància, (que moltes vegades s'oblida,) la seva via, correuant el planter de la nostra joventut artística, vindicant les veres realitats pintòriques i deixant a un costat, per un procés que mecànicament s'opera, les pures nulitats. Sia doncs una vegada més dita i compresa la tasca importantíssima que aconsegueix i no regàtem l'elogi als seus directors.

Una exposició com la que ara remarcuem que predisposa a una bonhomia excessiva no permet tractar-la individualment. El fet de trobar, com en tantes obres joves, un instant vigorós i un bell encert al costat d'altres coses mediocres, tot i tractant-se d'un mateix alumne, no admèt disquisicions ni anàlisis sobre tendències o influències artístiques, que el mateix alumne podria desmentir l'endemà mateix amb la seva obra massa imprecisa encara, Es per això que no hem volgut donar a aquesta crònica la nota agradable dels elogis particulars, sinò, que per a poder glosar millor el bon conjunt, conjunt armònic i bell, que en totes les seves diverses manifestacions de dibuix, pintura i escultura, ha estat d'uns excel·lents resultats, hem preferit l'elogi general, a l'obra conjunta, que encara que no afalagui individualment a ningú, representa la confiança i la fe de les prometedores obres exposades que, en definitiva, representen l'elogi de cada un dels alumnes.

Aquesta exposició que comentem ha estat un goig estètic que voldriem poder gaudir amb més freqüència. Ha estat d'un conjunt seriós i agradable. En felicitem els alumnes tan aprofitats i els seus professors.

PELEGRÍ

Natura morta, per la senyoreta Concepció Pujolar

De festa Major

La festa major d'enguany ha estat lluïda i s'ha desgranat entre l'orgia i el xibarrí de consuetut. Els nostres ciutadans s'han atipat i divertit de valent i que voleu més? La festa major no és pas altra cosa.

Deixarem de banda en aquesta sucinta ressenya el repicament de campanes, el ball pla, els gegants i el castell de focs perquè ja resta dit amb múltiples ressenyes d'anyades passades i fetes per altres mans.

En el programa d'enguany ço que més s'hi destacava, després d'una gallarda bastant humida, fou la Companyia d'Opera, la cobla de sardanes, la festa tauromàquia i la batalla de flors.

Remarcuem especialment i ho fem amb gran complaença, les magnífiques exposicions de l'Escola de Belles Arts i la d'imatges relligioses d'«El Arte Cristiano».

Hi hagué també una processó lluïdíssima amb molta concurrència en la qual lluï com a pendonista el Capità general de Barcelona, Emili Barrera.

La Companyia d'Opera del Teatre Principal dirigida per l'artista senyor Scampini i pel nostre Sabater, era esperada amb veritable interès amb motiu de reaparèixer a les taules el nostre bon amic, tant conegut i preuat per la nostra ciutat

el jove tenor Joume Castellví. El senyor Castellví, al nostre entendre, té disposicions i aptituds d'excel·lent cantant. Diu molt bé i té una educació musical que ja li envejarien algunes primeres figures. No té a la mateixa d'aquestes qualitats la potencialitat de veu. Creiem, però, que a copia d'exercitar-la n'anirà adquirint i pot complaure a no tardar les esperances en ell dipositades.

Aquesta companyia representà les òperes «Tosca», «Faust» i «Favorita». En general no satisfé plenament al públic d'Olot. Estigueren molt bé el baix senyor Giralt, el baríton senyor Canudes i les típles senyorettes Verona i Vergé, L'Orquestra força ajustada.

Tinguèrem la satisfacció de fruir uns excel·lents concerts de sardanes al «Centre Obrer» per la meritíssima cobla «La Principal de La Bisbal». Fou un dels millors números de la festa major.

De la festa tauromàquia ni en voldríem parlar. Fou com totes, com a tot arreu i com sempre. Sentim molt que no donèa el resultat que molts n'esperaven. No ens doldria gens, però, que tot el mon plegat perdés la memòria de fer semblant festa.

Un dels números més atractius de la festa fou la batalla de flors que es celebrà per primera vegada a la nostra ciutat. Fou tan gran la gantada que hi acudí que es pot ben dir que tota la ciutat hi era present. Una munió de bellíssimes senyorettes feien més esplendorosa la festa. Per ésser el primer any el nombre de cotxes fou ben lluit, obtenint el primer premi la carroça guarnida pel senyor Casabó, el segon la de la casa Massias i el tercer el de la societat Fontanella. Fou una festa brillantíssima, i la ciutat s'hi entusiasmà.

L'exposició de l'Escola de Belles Arts fou veritablement trascendental. Exposaren tots els joves artistes d'Olot. No cal pas nomenar-los. Si que farem constar, però, l'interés de

El jove tenor En Jaume Castellví

les obres exposades, els noms de les distingides senyorettes Maria Güell, Dolors Roca i Concepció Pujolar.

L'exposició d'imatges d'«El Arte Cristiano» fou també molt interessant. Acredità plenament la fama merescuda d'aquesta casa d'estatuària.

Les ballerugues foren lluïdes com de consuetut, especialment les de l'«Industria», les del «Casino» i les del «Centre Fontanella».

En resum, una festa major esplèndida, plena de divertiments, festeigs, gatzara, enlluernaments i taules abundants i plenes.

Es la nostra complaença el fer constar que desitgem a tots els olotins un sens fi de festes majors tan lluïdes com les d'enguany.

MELANGIA

El misteri dels misteris radica en nosaltres mateixos. Al fons del nostre fons ningú sap esbrinar-hi. Sentim a voltes una alegria esbogerrada que ens sobrix per tots costats, que no sabem que ens passa. Dormim unes quantes hores i ens despertem amb un mal humor, amb una melangia profunda, amb una amargantor coll avall que apar que la tristesa ens escanyi. No sabem pas perquè. El nostre esperit és com un llac on les ones esvolotades de l'alegria van aixecant llot del fons fins que el llac devé térbol de tristesa. La melangia és el sentiment més arrapat a l'ànima. La dolor solca més profundament en l'esperit que no pas l'alegria. Per això de la dolor en surten fruits més esponerosos.

La melangia no és una sicuta verinosa, és més aviat una beguda màgica que degota en el cor i el deixa aturidit dolsament, amb somnolència de misteri. És com una claror quasi imperceptible de ponent que va apagant-se entre ombres i boirades.

Són molts que no han conegut la melangia fins que han estat enamorats perquè és una tristesa tan fina que és la mateixa dolcesa quintessenciada. És el nèctar dels déus caiguts sobre els mortals com una gota d'eternitat que ens inquieta. És una difumació del goig i la dolor tant tènue que no sabem on comença l'un i on acaba l'altra. Ens hi sentim bé en un estat melangiós que és una divina sensualitat de l'ànima. Embriaga i punx com el ví dels cellers dels avis; té un pic de ranci i d'amarg perquè siguem més concients de la dolcesa que porta. És la mel de la vida que de tant en tant té un pic de mac que ens esgarrifa. No sabem com ni quan ni d'on ve, i ens entela els ulls i ens fa bategar el cor i ens deixa asserenats i amb l'ànima plena.—S. P.

D'ací i de fora d'ací

Ja ha passat la festa major i quasi totes les festes dels barris, i amb aquestes manifestacions populars d'alegria se n'ha anat l'estiu. També han marxat la majoria dels estiuejants i ara sols, que diguéssim, amb les fulles que cauen dels arbres és quan ens agrada més la nostra ciutat. I ens agrada més perquè és precisament quan ens reintegrem més intensament amb nosaltres mateixos i quan es fa quelcom de profit.

De les festes ja se'n parla en altres seccions, però no podem passar per alt aquell operador cinematogràfic que va llucar alguns actes concorreguts de les festes, que s'han vist projectats en la pantalla del Teatre Principal.

Anotem al mateix temps amb aquest fet d'interès local, la victòria de Tunney al batre a Dempsey, puix hem pogut comprovar que encara es parla de boxa.

La Societat de les Nacions encara perd el temps parlant de la Pau i a Xina—oh paradoxa—es maten com a *xinos*.

Més vols trasatlàntics i més fracassos... paciència, ara toca la ratxa de les vaques magres. Algun dia esperem que sortirà algun èmul dels grans aviadors de la nostra ciutat, però confiem que ens farà quedar bé.

A propòsit d'emulacions i com acabament tenim d'anotar l'assemblea del F. C. Olot en la que l'entusiasme dels nostres esportius hi quedarà pregonament demostrat.

Durant la festa major de la nostra ciutat ha passat uns dies entre nosaltres el conegut escriptor-publicista Carles Soldevila.

Continua molt delicat de salut l'amic N'Enric Quintana, el notable escultor que tant bella carrera havia començat a París. Esperem poder celebrar ben aviat el seu total restabliment.

El número Agost-Setembre de la «Revista d'Olot» ha sortit en forma d'un excel·lent extraordinari que vegé la llum la vigília de la festa major. Rebi l'estimat confrare la nostra coral enhorabona.

Inaugurant la temporada d'exposicions dels «Establiments Maragall» (Antiga Sala Parés) anuncien per el dia 8 d'aquest mes l'obertura del Saló de Tardor, que promet ésser una brillant manifestació artística. En el transcurs d'aquesta exposició s'hi celebren diversos actes entre els que es destaquen, la conferència d'En Josep M.ª Junoy el dia de l'obertura i la d'En Joan Sacs el dia 17.

A Figueres deu haver vist la llum pública avui la revista «Pirineus», que per les signatures dels seus redactors i col·laboradors promet ésser una important aportació a la nostra cultura.

Exposició de l'Escola de Belles Arts, 1927

PRAT DE LA SALUT, pel jovenet Josep M.ª Costa

En el número passat no parlàvem del programa de la festa major per estar ja en caixa. Un poc fóra de temps resultarà el nostre elogi, per haver passat l'oportunitat, no obstant tenim de remarcar el bon gust de la comissió de Festes en reproduir un quadre del pare Vayreda a la portada.

Avui a Barcelona apareix el gran rotatiu català de la nit, «La Nau».

LA LLUNA D'OLLOT la saluda molt afectuosament i no cal pas dir que aquesta Nau pel mar del pensament tindrà sempre ben cordial el nostre clar de lluna.

Per primera vegada en aquí a Olot s'obri un concurs de fotografies en un local del «Centre Catòlic».

Entre les moltes que ens agradaren n'hi vegérem una de neu i un fotogratat, dignes d'especial menció.

Esperem que ara havent comensat, cada any podrem fruit d'una exposició de fotografia.

Cornades de la Lluna

Llegim a la premsa sots l'epígraf «Del temps»:

«S'allunyen de la península ibèrica els nuclis de pertorbació atmosfèrics i que constitueixen l'anti-cicló al nord-oest d'Espanya».

Ens en alegrem molt perquè això de l'anti-cicló deu ésser més terrible que el cicló.

Hi ha molts «antis» que són terribles.

El mes passat tingué lloc una cursa ciclista a Sant Boi. Sortiren de Sant Boi; arribaren fins Esparraguera i Cornellà i al tornar a Sant Boi li feren una volta.

Nosaltres aconsellàrem als simpàtics ciclistes que no el voltessin massa Sant Boi.

El publicista francès Jean Renouard, en un article diu que els films deuriem ésser d'Història Natural.

Nosaltres creiem que està molt acertat i sobretot deuriem ésser de Zoologia. Creiem que molts aficionats al cine s'hi veuriem retratats.

El polític escriptor, Carles Soldevila, parlant dels ascensors diu que haurien de tenir munta-càrregues perquè els paquets pugessin per un cantó i les persones per l'altre.

Està molt bé, però estem segurs que ens trobaríem amb certs senyors que no sabrien pas per quin cantó haurien de pujar.

El director de la Secció Botànica del Museu de Catalunya, el doctor Pius Font i Ger, ha fet un viatge d'exploració botànica al Rif.

Entre les coses interessantíssimes que hi ha trobat el gran savi explorador, no sabem si hi ha cap exemplar de figa de moro.

Hem llegit un rètol que diu: «Garage Alfonso primer piso».

Home, nosaltres teníem entès que els garatges tots eren a planta baixa.

Al cap de pocs dies de la mort del catedràtic de l'Universitat de Barcelona Doctor Raurella, va caure un llamp al xalet del rector de l'esmentada Universitat Doctor Martínez Vargas.

Voleu dir que no hi havia algun ressentiment personal?

En el número passat i sense cap mala intenció, fèiem un xiste de la resurrecció de la carn.

Poc ens pensàvem que ens valgués l'honor d'ésser titllat de voltairià. No ens creiem pas que el nostre petit ingeni pogués ésser mai comparat amb el del genial Voltaire.

Com que es veu que el de la resurrecció de la carn els ha picat, avui farem el de la vida perdurable i ens guardarem l'«Amen» per un altre dia.

Era un home molt llibertí, carregat de vicis i de plaers mundanals. Era molt amic del rector de la parròquia amb el qual sostenia agradoses converses sobre el dogma. Un dia aquest home que duia aquesta vida tan esplèndida, va obrir el cor ben francament al senyor rector i li digué:

Soc un fervorós enamorat de la vida; cada dia dono gràcies a Déu pels seus benifets i el dogma que més em plau és el de la vida perdurable.

Entre unes notes d'observatori hi hem trobat la següent:

«Llevant moderat i aiguats a l'estret de Gibraltar».

Aigua sobre aigua? Aiguats al mar? Mare de Déu! i que està mal fet aquest món!

S'apropa l'hivern, aquell hivern olotí tranquil i gris, massa tranquil i gris per a nosaltres. En són precursorres les tradicionals i simpàtiques castanyeres, amb llurs parades curulles de la sabrosa mercaderia flairosa i fumejant encara, oferint-la amb algun acudit picant als pocs vianants que passen amb l'abríc ran d'orella i amb pas lleuger.

Les festes que dies enrera celebraren el veí poble de Sant Cosme, foren lluïdes en extrem.

Figureu-vos ¡si n'eren de lluïdes! que en una sala de ball, (sí no ho era ho semblava); de cabuda tot lo més de dotze parelles, n'hi dançaren més de cent.

En canvi a l'ofici de l'Església dels sants màrtirs no hi havia quasi ningú.

Esperem que un altre any, el gloriós Sant Cosme, haurà compensat aquesta diferència.

La setmana passada en Josep Pla va publicar uns articles el fons dels quals, era la definició del liberalisme, (a la seva manera) fent-hi desfilar una sèrie de personatges galonejats i enribetats. Però a nosaltres no ens la pinta, el seu objecte era una intel·ligent respallada als burots o «serenos».

En el periòdic «El Deber» d'aquesta localitat, en el dia 17 del mes passat, feia una petita crítica de l'exposició que feren els *alumnes* de l'Escola de Belles Arts.

Estem conformes amb tot el que deien menys amb allò dels «ex-alumnes», puix ens hem fet un tip de repassar els noms dels exposants de dalt a baix i per més que ens hi hem mirat no n'hem trobat cap que sigui «ex-alumne».

Enguany no hem pogut gaudir de les tradicionals exposicions d'aparador, que constituïen una veritable manifestació artística. Segurament als artistes (?) expositors se'ls hi ha encomanat allò del trencament de la tradició. És una llàstima.

Declaració amorosa estil 1927:

Ella: I doncs, gentil jovincell, quina gesta sou capaç de fer per adquirir la meua amor?

Ell: Oh bella damisel·la, per vos m'atreveria a a a... traspasar l'Atlàntic.

A l'«Indústria i Comerç» els balls de la festa major foren d'allò més concorreguts. Les orquestrines, «Joventut Artística», «Blak Coat Jazz» i «Quintet Americà» s'encarregaren de l'amenització. El nostre divertit jovent i algunes simpàtiques forasteres i forasters es cuidaren del rest.

La nostra ciutat els dies de la festa major semblava un barri del «Hollywood».

Algunes de les nostres damisel·les més o menys fotogèniques, han assolit el màxim ideal de la seva vida: ésser llucades per l'objectiu d'un aparell impresionador cinematogràfic i la satisfacció de veure's transportades a la pantalla del nostre Teatre Principal. Es parla de la vinguda d'un representant de la «Fox Film» per contractar futures «stars» de l'art mut.

La «Nova Revista» publica un article de mossèn Verdaguer, sobre l'exposició del pintor olotí En J. M. Mir Mas de Xexàs, a Vich.

Es ple d'elogis i recalca l'interés de que aquest pintor vagi completament sol. Naturalment que això te una valor, però a nosaltres ens roda el cap al veure els articles de l'esmentat pintor que diuen: «Artistes d'Olot, unim-nos, formem un cenacle, comuniquem-nos més».

Recomanem a mossèn Verdaguer que li recalqui que, val més anar sol que mal acompanyat, i al mateix temps és un consell que queda de l'ofici.

Segons murmuracions, diuen, pinten el nostre Teatre Principal.

Vertaderament ja convenia, puix era de lamentar veure que un local que reuneix tan bones condicions se'l tingués en aquest abandó.

Esperem que la Comissió que es cuida d'aquest afer, mirará de deixar una cosa elegant i senzilla.

Diuenge passat una gernació imponent s'aplegà a la nostra plassa de braus, per a delectar-se admirant els interessantíssims números que degranava una *important companyia de Circ ambulat*, que s'escaigué acampar aquest dia a la nostra ciutat. El que ens entusiasma de debó fou la banda de música de dita companyia.

¡Què vol dir l'Orquestra Pau Casals!

En el número corresponent al dia 24 del mes passat del nostre volgut confrare «El Deber», un *Espectador* comentava la immoralitat en abillament femení que concorregué al Ball-Plà de les nostres esvaides festes.

Nosaltres, francament, no hi estem pas d'acord; el nostre parer és que la dona deu conservar la línia amb el mínim de roba i evitar els enfarfecs que se li puguin ocórrer a un modist de gust dubtós.

Sempre hem cregut que l'immoralitat està als ulls dels espectadors i no en l'objecte.

Correspondència

A. P.: Els vostres «xistes» ens agraden molt, però com podeu veure no en publiquem cap en aquest número. Els guardarem.—O. R.: no us heu donat compte que la pàgina «Literàries» és quelcom seriós. Espereu home, espereu!—Pitus: Ens interessa molt sapiguer l'ofici de vosté. ¿Que potser treballa de nits? La Lluna ja ens agrada, però no tant.—M. V. Barcelona: Com podeu veure us enviem un número de LA LLUNA. Moltes gràcies per l'interés.—«Olotí» Barcelona: La vostra idea ens agrada molt però ja va en aquest número. Envieu alguna cosa feta que ens interessa molt.—J. R.: La «Glosa del més» és a càrrec d'un conegut escriptor. Preocupeuse d'alguna altre cosa.

XAMPANY RIGOL

El preferit per la gent de bon gust i distinció

Bebeu sempre RIGOL

LA LLUNA D'OLOT

REVISTA D'ART I LITERATURA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Des de avui em considero subscript a la vostra Revista, comproment-me abonar a l'avançada.....pessetes per trimestre.

D..... carrer.....
núm..... població.....

EL SUBSCRIPTOR,

PERE AUBERT

IMPRESSOR

ES FAN TREBALLS DE TOTES CLASSES

PREUS ECONOMICS

SUPERIOR 35 I NOU DE SANT ANTONI 7.-OLOT

Gran Cafè del Círculo

Gran Confort - Calefacció Central

Passeig de Blay :-: :-: OLOT

No deixeu de provar el **MOSCATELL FLOR**, el
Xampany **BARON LESCOMPTE** i **RATAFIA DE**
NOUS, que expedeix: la Sucursal Plà i Surís,
de Cassà de la Selva.

Carrer Amargura, n.º 3.

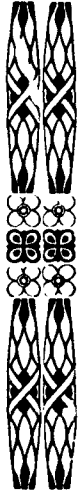
OLOT

Estacions Receptores
- RADIO -
Models Americans

Fotografia Serradell

Sant Rafel, 22.

PERFUMERIA LLACH

Moderna Farmàcia LLACH

Plaça Alfons XII - Teléfon, 23 - OLOT

CENTRO ADMINISTRATIVO - COMERCIAL

JOAN TRIADÚ MITJÀ

AGENT DE NEGOCIS MATRICULAT I COMERCIAL COL·LEGIAT

MAJOR, 10

OLOT

TELÉFON, 243

CORRESPONSALS A MADRID I BARCELONA

Secció Administrativa:

Representació directa d'Ajuntaments, Societats Mercantils, Industrials i Particular a les Oficines Públiques de la Província.—Ingrés de quotes per a la reducció del Servei militar.—Despatx de Llicències de caça, pesca i tenència d'armes.— Passaports.— Certificats de Penals i d'Últimes voluntats.— Marques de Fàbrica i Patento d'Invenció.— Complimentació d'exhorts.— Registre i traspàs d'automòbils.— Títols de chauffer.— Compra-venda i administració de finques.— Consultori re tota mena d'assumptes administratius.

Secció Comercial:

Segurs en general: Accidents, Incendis, Vida i Transports marítims i terrestres — Organització de viatges particulars i col·lectius amb bitllets de f. c. circulars o kilomètrics, a «forfait» per a grups excursionistes, Societats, Congressos, Assamblées, Pelegrinages i altres. — Duanes. — Transports internacionals. — Oficina de Comptabilitat.— Llibres de Comerç.— Inventaris i Balanços.— Liquidacions, etc., etc.

COMISSIONS

— CONSIGNACIONS

— REPRESENTACIONS

LA PICADORA

Demaneu arreu el Sabó

EL DE MES RENDIMENT

ESPUMÓ